

gode Gud, hvorledes er dog dette gaaet til? Hvor har De dog haft Deres Fornuft henne? Hvad tænker De, at Deres Familie, Deres Venner, hele Deres Omgangskreds vil sige? Gaa dog i Dem selv, Hr. Hansted . . . betænk, hvad De her indlader Dem paa; indse dog, hvad De sætter paa Spil — —.“

Emanuel rykkede et Skridt tilbage for at frigøre sin Skulder for Provstens Haand og udbrød i febrilsk Ophidselse:

„Jeg kan ikke tillade Dem at tale saaledes. Mit Forhold her . . . min Glæde og min Lykke mangler De ganske Forudsætninger til at forstaa, og det nytter ikke at tale mere derom.“

Provsten stod en Stund og bed sig i Underlæben, mens han betragtede ham med et mørkt, tvivlraadigt Blik. Hans brede Bryst gik højt, Ansigtet var sprængrødt; — det saa' ud, som om en Flom af voldsomme Ord kogte ham i Struben.

Saa vendte han sig med ét bort og gik langsomt hen til Vinduet, hvor han blev staaende tavs og stirrede ud.

I mere end to Minutter var der dødsstille i Værelset.

Omsider sagde Emanuel:

„Har Provsten mere at tale med mig om?“